

CONSTRUCTIVISMUS VERSUS INSTRUCTIVISMUS

Iuliana TIOSA, lector superior

Summary

This article is a critical depiction of two important currents in pedagogy: instructive learning and structural learning. The basic principles of each pedagogical current and the opinions of different researchers, who, eventually, plead for the structural learning, are enumerated; the key-steps of structural and instructive learning are emphasized; important moments of structural learning are established. The conclusion is drawn, that instructive learning completes effectively the structural learning but it cannot be the basic current in teaching and learning of foreign languages.

Învățarea instructivistă este strâns legată de behaviorism. La baza psihologică a acestui curent stau concepțiile behavioristice despre învățare prin condiționare. Elevul achiziționează învățarea. Unul din principiile cardinale ale didacticii enunță că sistemul de învățământ trebuie să fie sistematic și rezultatele trebuie să fie durabile. Deci, sunt de părerea că la baza acestui sistematism se află achiziționarea cunoștințelor zi de zi. Aceasta duce la formarea unei rutine universitare. Avem nevoie mare de această rutină, deoarece ea are punctele ei forte. Datorită acestei rutine, studenții se acomodează la procesul de învățământ, la cursurile, seminarele care sunt organizate ierarhic, la sesiunile, examenele care urmează după fiecare semestru. Comportamentul lor este măsurabil, observabil (de exemplu, raportat la bursă) și contribuie la crearea unui anumit regim, a unui anumit sistem. Dar dacă analizăm învățarea instructivistă din alt punct de vedere, observăm că studentul rămâne pasiv în această instruire. Lingvodidactica are o istorie foarte bogată: de la metoda care punea accent pe gramatică și traducere, am ajuns la o altă treaptă. Acum scopul primar în studierea limbilor străine devine comunicarea, accentul se pune pe competența de a comunica situativ, adică persoana instruită în acest sistem să înfrunte cu succes o anumită activitate de vorbire. Universitatea trebuie, mai întâi de toate, să ofere studentului deprinderi de cercetător, de gândire critică. Acest lucru este posibil doar cu însărcinări care trezesc în mintea studentului diverse operații mentale de prelucrare, analiză, proiectare, sintetizare, reflecție.

În viziunea cercetătoarei Daniela Mair [1], învățătura instructivistă înseamnă *a ordona, a ghida, a învăța, a instrui, a da indicații* cuiva. Elementul de bază al acestei învățări este recepționarea pasivă a noului material. Poate fi, de asemenea, învățarea prin stimuli, de exemplu, atunci când cuvintele noi se învață pe de rost. Învățarea constructivistă, în opinia ei, este *a construi, a face, a instala, a ridica, a înălța*. Elementele de bază enumerate aici sunt: învățarea activă, autoghidată într-un context situativ; învățarea bazată pe probleme; învățarea ca un proces social; cunoștințele nu sunt transportate ca la abordarea cognitivă, ci, cursantul își construiește individual cunoașterea; aici se insistă pe ideea ca noile cunoștințe să fie achiziționate și întrebuițate în diverse perspective.

Viziunea noastră tradițională despre asimilarea cunoștințelor și competențelor este incorporată într-o gândire schematică input-output. Instruirea este orientată spre predarea cunoștințelor și abilităților, mai puțin spre însușirea lor. Aceasta înseamnă că învățarea este un proces condus de profesor și rezultatele acestei învățări pot fi prezise. În concluzie, sunt de părerea Gerhard Bach și Britta Vierbrock [2, p.9-15], polaritatea sau (constructivism)-sau (instructivism) în practică n-ar avea o perspectivă durabilă, deoarece nu s-au făcut cercetări destule referitor la interacțiunea dintre profesor, elev și fazele lecției. Ca această decizie să fie luată în favoarea constructivismului, ar trebui, mai întâi de toate, să știm cum construim cunoașterea, cum o adaptăm, cum o modificăm și cum o valabilizăm. O părere asemănătoare au exprimat Dieter Wolff cu Michael Wendt. Ei afirmă că în acest discurs există necesitatea de a diferenția abilitatea de a **preda** cunoștințele la lecția de limbă străină și abilitatea de a **învăța** cunoștințe la lecția de limbă străină.

Markus Reinfried [3, p.162-180] propune să ne orientăm spre un constructivism moderat cognitiv (criticând pe cel radical), care se orientează spre un realism critic. După părerea savantului, lecția de limbă străină se desfășoară într-o relație tensionată a tendințelor constructiviste și instructiviste; între învățare conștientă și asimilare semiconștientă; alternează între faze de predare instructiviste și faze de învățare constructiviste.

Elena Joița [4, p.81-86] a analizat desfășurat dimensiunile care opun instructivismul și constructivismul și a abordat acest subiect din prisma mai multor criterii: esența, baza teoretică și ontologică, baza epistemologică, baza psihologică, finalități, curriculum, rolul elevului, rolul profesorului, rolul motivației, diferențele individuale, metacogniția, condiții inițiale, organizarea activității, strategii și metode, obstacole în învățare, evaluare, avantaje. La fel ca alți cercetători, și E.Joița accentuează la constructivism rolul interactiv, de organizare a profesorului, în timp ce la instructivism, rolul profesorului este pus pe activitatea sa de predare. Dacă în instruirea tradițională elevii receptează informațiile transmise, după noua orientare constructivistă este nevoie ca ei să analizeze critic, să rezolve variat, să coopereze, profesorul având aici rolul de a îndruma și de a facilita. Finalitățile principale la constructivism sunt formarea de abilități, competențe, formarea pentru cunoaștere științifică și cercetare; în schimb, instructivismul se axează pe obținerea de rezultate în termeni de reușită, conform standardelor oficiale, cunoștințe, deprinderi măsurabile. Chiar dacă în rubrica avantajelor, atât la constructivism, cât și la instructivism, sunt multe puncte și aceste puncte sunt vizibil diferite, autoarea rămâne ferm convinsă că aceste sugestii trebuie privite ca etape în dezvoltarea instruirii, ca alternative utilizabile în situații diferite și în momente diferite, iar, nu prin excluderea lor, ci prin combinare.

Wolff 1994[5, p.407-429], unul dintre primii, trasează un drum care pentru cititori este ca o matriță cu 4 factori: instrucțiune, construcție, moderat și radical. Wolff schițează în 20 de teze necesitatea diferențierii dintre predarea de cunoștințe și asimilarea cunoștințelor și competențelor la limba străină. Învățarea este, după părerea lui Wolff, parțial influențabilă, poate însă fi favorizată prin punerea la dispoziție a unui mediu bogat de învățare care, în special, favorizează utilizarea noilor mijloace interactive. Pentru proiectarea didactică a lecției, aceasta înseamnă că învățarea nouă, din punct de vedere constructivist, pune învățarea autonomă în centrul lecției. Succesul depinde de factorul cât de bine profesorul poate percepe poziția sa de facilitator.

Manfred Overmann[6, p.45-79], de asemenea, ocupă o poziție intermediară și își pune, mai întâi, întrebarea ce învață cu adevărat elevii în conexiunile instituționalizate, cum se poate evalua această învățătură rezonabil și util. El propune un model sintetic. În acest model se pune accent pe autonomia cursantului, răspunderea personală și construcția individuală a realității. Overmann ajunge la concluzia că schimbările efectuate la lecție vor avea perspective pozitive, atunci când zona de conflict dintre reglementare și transparență va ajunge la o concordanță didactică bine fundamentată.

Toate părerile sus-enumerate nu exclud instructivismul. Din contra, suntem de părerea că instructivismul trebuie să completeze constructivismul.

Bibliografie

1. Mair, Daniela, *E-Learning - das Drehbuch*. Handbuch für Medienautoren und Projektleiter, Springer, Berlin, 2005.
2. Bach, Gerhard, Vierbrock, Britta *Die Aneignung fremder Sprachen: Perspektiven-Konzepte-Forschungsprogramm*, Peter Lang GmbH, Frankfurt am Main, 2002.
3. Reinfried, Marcus, *Der radikale Konstruktivismus: eine sinnvolle Basistheorie für die Fremdsprachendidaktik?*, Fremdsprachen lehren und lernen 28, 1999.
4. Joița, Elena, *Instruirea constructivistă – o alternativă. Fundamente. Strategii*, Aramis, București, 2006.
5. Wolff, Dieter *Der Konstruktivismus: ein neues Paradigma in der Fremdsprachendidaktik?* Die neueren Sprachen 93/5, Narr, Tübingen.

6. Overmann, Manfred, *Konstruktivistische Prinzipien und ihre didaktischen Implikationen* în cartea Bach, Gerhard/ Viebrock, Britta (Hrsg.), *Die Aneignung fremder Sprachen. Prozesse - Kontexte - Kontroversen*. Peter Lang , Frankfurt am Main.